

Книгата на Даниил — сто осемдесет и четири

Съботата и въплъщението: крайъгълни камъни на милеритския процес на запечатване

Jeff Pippenger

2024-04-14

Последното изпитание за милеритското поколение, което не издържа процеса на изпитване, започна през 1856 година с идването на увеличена светлина върху „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. От 1856 до 1863 година лаодикийската вест отбелязваше един последен период от време в периода, който започна с идването на третия ангел на 22 октомври 1844 година. Този период от време е представен от стихове тринадесети до петнадесети от единадесета глава на Даниил.

Този период от време е илюстриран не само чрез тези стихове, но и чрез историята, която изпълни тези стихове, както и чрез географското свидетелство на Паниум, който е също и Кесария Филипова. Кесария Филипова бе посетена целенасочено от Христос непосредствено преди кръста, а кръстът представлява неделния закон, който е представен чрез стих шестнадесети. На 22 октомври 1844 г. Лъвът от Юдовото племе посочи учението за съботата в особена светлина. След това, в края на този процес на изпитване, Той въведе увеличение на познанието относно „седемте времена“, а „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава са учение за съботата. Това е заповедта за съботата относно почивката на земята, която е пряк паралел на заповедта за съботата относно почивката на хората. И двете времеви пророчества — за две хиляди петстотин и двадесетте години и за две хиляди и тристотин години — завършиха на 22 октомври 1844 г.

Последният период от изпитателния процес, от 1856 до 1863 г., представляваше по-велико откровение на съботата, която бе поставена в особена светлина в началото на процеса на запечатване и изпитване. Историята, представена чрез изпълнението на стихове тринадесет до петнадесет от Даниил единадесета глава, представлява периода на изпитване, в който Божият печат се отпечатва за вечността върху сто четиридесет и четирите хиляди. В тази история двата тояги на Езекиил се съединяват. Съединяването на двете тояги представя съчетаването на Божествеността с човечеството, а учението, което сияе в особена светлина в тази история, е учението за въплъщението.

Поради тази причина, когато Петър посочи Христос като Божия Син в Кесария Филипова, той признаваше, че Христос, като Божия Син, представляваше Своята двойна природа — на Божествения Божий Син, Който бе приел върху Себе Си човешка плът и чрез това бе станал Човешки Син.

„Когато учениците изследваха пророчествата, които свидетелстваха за Христос, те бяха въведени в общение с Божеството и научиха за Него, Който се бе възнесъл на небето, за да довърши делото, което бе започнал на земята. Те осъзнаха факта, че в Него обитаваше

знание, което никое човешко същество, без помощта на божествено действие, не би могло да проумее. Те се нуждаеха от помощта на Онзи, Когото царе, пророци и праведни мъже бяха предсказали. С удивление те четяха и препрочитаха пророческите очертания на Неговия характер и дело. Колко смътно бяха разбирали пророческите писания! колко бавни бяха били да възприемат великите истини, които свидетелстваха за Христос! Гледайки Го в Неговото унижение, докато Той ходеше като човек между човеците, те не бяха разбрали тайната на Неговото възплъщение, двойствения характер на Неговото естество. Очите им бяха възпрепятствани, така че не разпознаваха напълно божествеността в човечността. Но след като бяха просветени от Светия Дух, колко силно копнееха да Го видят отново и да се положат в нозете Му!“ Копнежът на вековете, 507.

22 октомври 1844 г. до 1863 г. представлява времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Този период започна с това, че съботата бе изтъкната като специалната истина сред многото истини, които биват разпечатвани през периода на запечатването. Този период положи началото на звученето на седмата тръба, която посочва кога тайната Божия трябваше да бъде довършена.

Но в дните на гласа на седмия ангел, когато той започне да затръбява, тайната Божия ще се извърши, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците. Откровение 10:7.

Седмият ангел е също и третото горко, защото запечатването се извършва в историята, когато войната на исляма е действена. Ако милеритският адвентизъм беше останал верен през периода, последвал 22 октомври 1844 г., ислямът, който беше възпрян на 11 август 1840 г., щеше да бъде пуснат.

„Ако адвентистите, след голямото разочарование през 1844 г., бяха държали твърдо вярата си и бяха последвали единно разкриващото се Божие провидение, приемайки вестта на третия ангел и в силата на Светия Дух я бяха прогласили на света, те щяха да видят Божието спасение, Господ щеше мощно да действа чрез техните усилия, делото щеше да бъде завършено и Христос още преди това щеше да дойде, за да приеме Своя народ за наградата му. Но в периода на съмнение и несигурност, който последва разочарованието, мнозина от адвентните вярващи се отказаха от вярата си.... Така делото бе възпрепятствано и светът бе оставен в тъмнина. Ако цялото адвентно тяло се беше обединило върху Божиите заповеди и вярата в Исус, колко различна щеше да бъде нашата история!“ Евангелизъм, 695.

На 22 октомври 1844 г. седмата тръба започна да звучи и юбилейната тръба също започна да звучи.

И да си изброиш седем съботи от години, седем пъти по седем години; и времето на седемте съботи от години да ти бъде четиридесет и девет години. Тогава да накараш юбилейната тръба да затръби на десетия ден от седмия месец; в Деня на умиловитието да накарате тръбата да затръби по цялата ви земя. И да осветите петдесетата година, и да прогласите свобода по цялата земя на всичките ѝ жители: тя да ви бъде юбилей; и всеки човек да се върне във владението си, и всеки човек да се върне

при семейството си. Левит 25:8–10.

Когато започва времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, има тръба, която показва, че войната, осъществена чрез исляма, е настъпила, и тръба, която прогласява свобода за онези, които са били роби на греха. Едната тръба обозначава външната история, а другата представя вътрешната опитност на онзи заветен народ на последните дни. Тяхното робство бива премахнато, когато тяхната човешка природа се съедини с Неговата Божественост за вечността. Ред след ред, тези две тръби са една Тръба, защото юбилейната тръба се надува само в Деня на умилоствението, а Денят на умилоствението започва, когато прозвучи седмата тръба на третото горко. Учението, което представяше и двете тръби в милеритското движение, беше светлината за съботата. Светлината, която представя и двете Тръби в тези последни дни, е учението за vyplъщението. Ред след ред, съботата и учението за vyplъщението са едно и също учение.

Изповеданието на Петър посочи Месията, а също и Божия Син. Месията е Божият Син. Месията е Творецът, представен чрез съботата.

„Павел никога не бе виждал Христос, докато Той пребиваваше на земята. Наистина бе чувал за Него и за Неговите дела, но не можеше да повярва, че обещаният Месия, Съзателят на всички светове, Подателят на всички благословения, би се явил на земята като обикновен човек.“ *Sketches from the Life of Paul*, 256.

Съботата посочва Твореца, а Творецът беше Христос, Когото Петър посочи. Божият Син, Когото Петър посочи, е Този, Който се съедини с човешка плът, за да стане Човешкият Син. Божият Син представлява vyplъщението.

„Христос донесе на мъжете и жените сила да побеждават. Той дойде в този свят в човешки образ, за да живее като човек сред човечи. Той прие върху Себе Си отговорностите на човешкото естество, за да бъде изпитан и опитан. В Своята човешка природа Той беше участник на Божественото естество. В Своето vyplъщение Той придоби в нов смисъл названието Божий Син. Ангелът каза на Мария: „Силата на Всевишния ще те осени; затова и свято, което ще се роди от тебе, ще се нарече Божий Син“ (Лука 1:35). Макар и Син на човешко същество, Той стана Божий Син в нов смисъл. Така Той стоеше в нашия свят — Божий Син, и все пак свързан по рождение с човешкия род.“ *Избрани вести*, кн. 1, с. 226.

В Кесария Филипова двойното изповедание на Петър представяше сто четиридесет и четирите хиляди, които разбират, че Исус е Христос, Божият Син, както и учението за съботата, което бе озарено през 1844 г., заедно с учението за vyplъщението, което се разпознава в последните дни. Светлината на тази двойна истина се разкрива в началото и в края на периода на запечатването, както свидетелстват историята на запечатването от 22 октомври 1844 г. до 1863 г. и историята на двете гласове в осемнадесета глава на Откровение.

И в милеристката линия на процеса на запечатване, и в пророческата линия на запечатването в Откровение осемнадесета глава, има изпитание в самия край на периода,

при което една класа се явява като неразумни девици, както беше в периода от 1856 до 1863 година, а една класа се явява като разумни девици — от юли 2023 година до скоро предстоящия неделен закон. Този заключителен период на изпитване повтаря началото на периода. Същият ангел, Който слезе на 11 септември 2001 година, дойде като Михаил, за да призове мъртвите към живот през 2023 година — едни към вечен живот, а други към вечна смърт. Когато Той дойде, поведе Своя народ обратно към основите. Някои отказват да ходят по старите пътеки, а някои ходят по старите пътеки. Някои се вслушват в звука на тръбата, а някои отказват да чуят.

Така казва Господ: „Застанете на пътищата и вижте, и попитайте за старите пътеки, где е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си.“ Но те казаха: „Няма да ходим по него.“ Поставих още и стражи над вас, казвайки: „Слушайте звука на тръбата.“ Но те казаха: „Няма да слушахме.“ Еремия 6:16, 17.

Посланието, представено чрез тръбата, която стражите надуват, е двойко. То е седмата тръба на исляма и юбилейната тръба на избавлението. То е вестта за съчетаването на Божественото с човешкото, осъществявано чрез тайната на възплъщението, и това произвежда характер, подготвен за Божия печат, който е съботата. Вестта, делото и обстоятелствата, свързани с онзи заключителен период на запечатването, започнал през юли 2023 година, двадесет и две години след 2001 година, са представени в стихове тринадесет до петнадесет от единадесета глава на Даниил и чрез посещението на Христос в Кесария Филипова в шестнадесета глава на Матей.

В притчата за десетте девици всички девици заспаха през времето на забавянето. Исус каза на Своите ученици, че Лазар спи.

Това каза Той; и след това им рече: Нашият приятел Лазар заспа; но отивам, за да го събудя от съня. Тогава учениците Му казаха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус говореше за смъртта му; а те мислеха, че говори за обикновен сън. Тогава Исус им каза ясно: Лазар умря. Йоан 11:10–14.

В края на двадесет и един дни Даниил видя видението и беше в дълбок сън.

И аз, Даниил, сам видях видението; а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет ги обзе, тъй че побягнаха и се скриха. И тъй, останах сам и видях това велико видение, и не остана сила в мене; защото благообразието ми се превърна в мене в тление и не запазих сила. Но чух гласа на думите му; и когато чух гласа на думите му, изпаднах в дълбок сън с лице към земята, и лицето ми беше към земята. Даниил 10:7–9.

Двамата свидетели от единадесета глава на Откровението лежаха мъртви на улицата три дни и половина, а мъртвите кости на Езекиил бяха в долината. На 18 юли 2020 г. върху девиците от движението на третия ангел бе докарано времето на забавяне — на духовна смърт и сън. Три години по-късно започна процесът на пробуждане и приготвяне на Божия народ за последните дни като Негово знаме и могъща войска. Ангелът, който слезе на 18 юли 2020 г., разпечата една истина, както ангелите винаги правят, когато слизат.

Истината, която той разпечата, бе опитността на времето на забавянето и първото разочарование. Тогава Божият народ на последните дни бе разпръснат, и когато в историята настъпи процесът на тяхното пробуждане, от тях щеше да се изисква да разпознаят и да признаят, че са били разпръснати и че се намират във времето на забавянето. Тогава бяха изпратени много ангели, или много вести, за да укрепят вестта за времето на забавянето.

„Към края на вестта на втория ангел видях велика светлина от небето, която сияеше върху Божия народ. Лъчите на тази светлина изглеждаха ярки като слънцето. И чух гласовете на ангели да викат: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете!““

„Това беше среднощният вик, който трябваше да придаде сила на вестта на втория ангел. Ангели бяха изпратени от небето, за да събудят обезсърчените светии и да ги подготвят за великото дело пред тях. Най-способните мъже не бяха първите, които приеха тази вест. Ангели бяха изпратени при смирените, посветени люде и ги подтикнаха да издигнат вика: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете!“ На онези, на които беше поверен този вик, им се наложи да побързат и в силата на Светия Дух да възвестят вестта и да събудят обезсърчените си братя. Това дело не се основаваше на човешка мъдрост и ученост, а на Божията сила, и Неговите светии, които чува вика, не можеха да му се противят. Най-духовните приеха тази вест първи, а онези, които преди бяха водили в делото, я приеха последни и помогнаха да се усилят викът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете!““

„Във всяка част на страната беше дадена светлина върху вестта на втория ангел и викът разтопи сърцата на хиляди. Той преминаваше от град на град и от село на село, докато чакащият Божий народ не бе напълно пробуден. В много църкви не беше позволено вестта да бъде дадена и голямо множество от онези, които имаха живото свидетелство, напуснаха тези паднали църкви. Могъщо дело беше извършено чрез среднощния вик. Вестта изпитваше сърцата, подтиквайки вярващите да търсят за себе си живо опитно познание. Те знаеха, че не могат да се облягат един на друг.“ Early Writings, 238.

Появата на вестта на Среднощния вик в притчата определя кога двата вида девиси проявяват дали имат масло. Мъдрите имат масло, неразумните нямат. Притчата се изпълни чрез делото на Самюъл Сноу в историята на милеритите, и в това дело вестта, която Сноу представи, бе развита, както е представено в неговите статии в милеритските издания от онзи период. След това, когато той пристигна на лагерното събрание в Ексетър, което продължи от 12 до 17 август 1844 г., се представя и един период, който в крайна сметка доведе до това присъстващите на събранието да го напуснат и да прогласяват вестта.

Съществува една „точка във времето“, когато вестта на Среднощния вик е напълно установена, и в тази точка, въз основа на притчата, изпитателният срок за девисите приключва. Тази „точка във времето“ е предшествана от „период“, през който вестта се развива. От юли 2023 г. вестта на Среднощния вик се развива и, за разлика от милеритското изпълнение, вестта е била предадена по целия свят предварително, преди „приключването на изпитателния срок“. Когато изпитателният срок приключи в края на събранието в Ексетър, тогава вестта отиде до „всяка част на страната“ и „бе дадена светлина върху вестта

на втория ангел, и викът разтопи сърцата на хиляди. Той отиде от град в град и от село в село, докато чакащият Божий народ бе напълно пробуден.“

В нашата настояща история вестта, която започна да се публикува през юли 2023 година, сега е разпространена в сто и двадесет страни по света, а статиите, които представят развитието на вестта на Среднощния вик, са достъпни на повече от шестдесет езика и могат както да бъдат четени, така и да бъдат слушани.

Откровението на Иисус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на Своите слуги онова, което трябва скоро да стане; и Той го изпрати и го яви чрез Своя ангел на Своя слуга Иоан: който засвидетелства Божието слово и свидетелството на Иисус Христос, и всичко, което видя. Блажен е оня, който чете, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:1–3.

Светлината на тази вест, представена чрез статиите, бе осъществена приблизително за шест месеца от двама души.

„Ако онези, които могат да помогнат в —, не бъдат пробудени за чувството на своя дълг, те няма да разпознаят Божието дело, когато се чуе силният вик на третия ангел. Когато светлината излезе, за да освети земята, вместо да се притекат на помощ на Господа, те ще пожелаят да обвържат Неговото дело, така че да го пригледат към своите тесни представи. Нека ви кажа, че Господ ще действа в това последно дело по начин твърде далеч от обикновения ред на нещата и по начин, който ще бъде в противоречие с всяко човешко планиране. Между нас ще има такива, които винаги ще искат да контролират Божието дело, да предписват дори какви действия да бъдат предприемани, когато делото напредва под ръководството на ангела, който се присъединява към третия ангел във вестта, която трябва да бъде дадена на света. Бог ще употреби пътища и средства, чрез които ще се види, че Той взема юздите в Собствените Си ръце. Работниците ще бъдат изненадани от простите средства, които Той ще използва, за да извърши и усъвършенства Своето дело на правда.“ Свидетелства към служителите, 300.

Лъвът от Юдовото племе сега е довел Своя народ на последните дни до стихове тринадесети до петнадесети на Даниил единадесета глава, като разгръща историята, представена чрез историята от 200 г. пр. Хр. до 63 г. пр. Хр., а също и Матей, глава шестнадесета, и историята на Христовото посещение в Кесария Филипова. И предсказанията, и историята на тяхното изпълнение съответстват на онази част от книгата Даниил, която бе запечатана до последните дни. Книгите Даниил и Откровение са една книга, така че в последните дни, непосредствено преди да се затвори благодатното време, Откровението на Исус Христос се разпечатва, а това Откровение включва и онази част от Даниил, която се отнася до последните дни. Времето за заключението на лагерното събрание в Ексетър е близо.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Нека несправедният върши неправда още; и нечистият нека се осквернява още; и праведният нека върши правда още; и светият нека се освещава още. Откровение 22:10, 11.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

Ето, идат дни, казва Господ Бог, когато ще изпратя глад по земята — не глад за хляб, нито жажда за вода, а за слушане на Господните думи. И ще се скитат от море до море, и от север дори до изток; ще тичат насам-натам, за да търсят словото Господне, и няма да го намерят. В оня ден хубавите девизи и младите мъже ще прималеят от жажда. Онези, които се кълнат в греха на Самария и казват: Жив е твоят бог, Дане! и: Жив е обичаят на Вирсавее! — и те ще паднат и никога вече няма да станат. Амос 8:11–14.